

[Lenger]

Det er ikke, fordi vi kræver hårdere straffe, men vi synes, at hvis man vil idømme mildere straffe i disse sammenhænge – og det er der mange gode grunde til at gøre – skal det være begrundet i, at straf kan gøre ondt værre i familien, og ikke i, at når vi er kommet derop, hvor der er tale om decideret vold, kan der forlods trækkes noget fra, fordi forældrene har en revselsesret.

Jeg bed også mærke i fru Inger Stilling Pedersens bemærkninger. Jeg tror, hun talte om den situation, hvor man afskaffede spanskroret i skolen, og hun nævnte, at så kom eleverne straks med indvendinger og sagde: »I har ikke ret til at straffe!« Det beklagede fru Inger Stilling Pedersen. Jeg vil da sige, at når man har afskaffet spanskroret, manglede det da bare, at eleverne ikke også skulle sige: »Så skal I også lade være!« Jeg synes, det var helt rimeligt, og naturligvis skal børnene da have den mulighed for at ytre sig.

Fru Pia Kjærsgaard ironiserede over, at vi i bemærkningerne havde nævnt noget om, at når man er under 18 år, har man i princippet ikke lov til at bestemme sin egen frisure. Det er nu ikke det, der står. Eksemplet med frisuren er nævnt for at vise en hel banal situation, der kan føre til modsætninger i familien, en banal situation, der på linje med en række andre helt banale eksempler kan få tingene til at gå op i en spids, og som viser, at det er helt urimeligt at fare frem med bål og brand. På den anden side kan den situation, børnene står i, hvor de ikke har nogen speciel indflydelse på deres egen situation, gøre, at vi ender i disse meget ulykkelige situationer med revselse og eventuelt senere med vold.

Endelig sagde fru Pia Kjærsgaard, at et krisecenter vil føre til øget bureaukrati. Der til vil jeg sige, at det kommer sandelig an på, hvor meget bureaukrati vi opbygger. Som vi har oplevet det hidtil, er der selvfølgelig meget registrering og bureaukrati omkring de krisecentre, vi har opbygget, men det kunne vi jo bare lade være med, det er ikke noget, der ligger i begrebet krisecenter.

Jeg vil slutte med at konstatere, at der i princippet er tilslutning til en afskaffelse af revselsesretten, og vi vil meget gerne være med til at diskutere med dem, der har givet tilslutning til dette, hvordan vi udformer en lov herom i praksis.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hr. Lenger forsvare hele tiden sit forslag med, at man herved kommer ind i en mellemstation, således at man ikke behøver, som tilfældet er i dag, når samfundet blander sig, at gribe til tvangsfjernelser. Men det er jo ikke rigtigt, at der ikke er nogen mellemstationer i dag. Ifølge bistandslovens § 32, stk. 1, påhviler det det sociale udvalg at føre tilsyn med de forhold, hvorunder børn i kommunen lever, og at støtte forældrene med hensyn til børnenes opdragelse og pleje. Stk. 3 siger bl.a.:

»Må det antages, at et barn trænger til særlig støtte, skal det sociale udvalg sørge for, at barnets forhold undersøges.«

§ 32, stk. 4, siger:

»Det påhviler det sociale udvalg at yde forældremyndighedens indehaver eller den, der faktisk sørger for barnet, særlig vejledning og støtte, når barnet har vanskeligheder i forhold til sine daglige omgivelser, skolen eller samfundet, eller når barnet i øvrigt lever under utilfredsstillende forhold.«

Hvis hr. Lengers mening med dette forslag er at skabe en mellemstation, er det altså ganske overflødigt.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

For at der ikke skal være nogen misforståelse: jeg går ikke ind for, at man skal bruge spanskror eller straf i skolen. Det, jeg var inde på, var, at hvis der opstår en eller anden spændt situation i hjemmet og forældrene måske handler lidt overilet, kan jeg tydeligt se den reaktion, der vil komme, og i visse familier kan det give anledning til et stort pres, måske endda terror, fra børnenes side i de helt ekstreme tilfælde. Det var det, jeg var inde på. Selvfølgelig mener jeg, det er en god ting, at man ikke straffer i skolen; man bør kunne tale sig til rette, og det bør man også i hjemmene, det er da helt klart. Men vi ved bare, at der er en masse tilfælde, hvor det ikke er muligt, og så giver jeg hr. Per Stig Møller ret i, at man allerede i dag sætter ind på mange måder for at hjælpe de truede familier. Men det er da sikkert rigtigt, at det ikke er godt nok.